

לעתים קרובות אני מביט בקנאה על אפו של יאריק שלי
וחושב "אילו היה לי מכשיר כזה, הייתי מסתובב
כמו רוח ברחבה האדומה הזו והייתי צד ריחות
מעניינים."

"לך כבר, ידידי!" חזרתי ואמרתי לחבר שלי. והוא
התחיל לעשות סיבובים בקרחת היער האדומה.
בשולי היער יאריק עצר תחת העצים, הריח בקפדנות
את המקום, הביט עלי ברצינות רבה והתחיל ללכת לפי
העקבות. אנו מבינים זה את זה בלי דיבור. הוא הוביל

יאריק

מ. פרישבין
צייר א. צ'רושין

בקרחת היער פרחו המוני פרגים וכולה נראתה אדומה.
למרות שהיו בה גם פרחי בר אחרים רבים, צהובים,
כחולים, לבנים, בכל הצבעים! אך הודות לפרגים קרחת
היער נראתה אדומה כולה. ובין גדמים של העצים
הכרותים ניתן היה גם למצוא תות-בר בשל, מתוק.
בימי הקיץ גשם לא הפריע לנו במיוחד וכשירד נהגתי
להתיישב תחת אשוח. במקום היבש כזה התאספו גם
יתושים ואני נשפתי עליהם בעשן המקטרת שלי, אבל
יאריק, הכלב שלי, סבל מהם מאוד. נאלצתי להדליק
מדורה. העשן של ענפי האשוח היה סמיך מאוד ומהר
מאוד גירש את היתושים אל הגשם.
אבל רק הספקנו להיפטר מהיתושים כשהגשם פסק.
גשם קיצי הוא רק תענוג חולף.
נשארנו עוד זמן מה תחת האשוח, לחכות שהציפורים
שחיפשנו יצאו לחפש אוכל וישאירו עקבות טריים.
אחר כך יצאנו לקרחת היער האדומה, אמרתי "לך,
ידידי" ושחררתי את יאריק.

הוא התיישר, ניסה להיכנס לשיחים, וזה היה אפשרי,
אך אטי מאוד. ואז הוא עבר את כל השיח סביב ונתן לי
להבין:

"הן היו כאן בזמן הגשם."
והתחיל ללכת לפי העקבות הטריים כששערות זנבו
נוגעות באדמה.
יתכן והציפורים שמעו אותנו והלכו קדימה גם הם. כך
הבנתי מיאריק. הוא אמר לי בסגנון שלו:
"הן הולכות לפנינו וקרוב מאוד."

אותי אחריו לאט מאוד, התקרב בגופו לאדמה ונעשה
דומה מאוד לשועל.
כך הגענו לאזור סמיך של שיחים, שרק יאריק יכול היה
לעבור בו. אך לא רציתי לתת לו לעבור לבדו. הוא עלול
היה לרוץ אחרי הציפורים, להתנפל עליהן כשהן רטובות
מגשם, וכך הייתי מאבד כל הסיכויים למחקר שלי. צער
היה לי לקרוא לו חזרה, אך פתאום הוא הניף את זנבו
הגדול, דמוי כנף, והביט עלי.
הבנתי. הוא אמר:
"הן לנו כאן ויצאו לאכול באחו."
"איך זה?" שאלתי.
הוא הריח פרחים - לא היו עקבות. ואז הבנתי - הגשם
שטף את כל העקבות ואנחנו הלכנו אחרי אלה שנשמרו,
כי היו תחת העצים. צריך היה ללכת שוב סביב.
יאריק לא הלך רחוק. הוא נעצר ליד קבוצת שיחים
קטנה, אבל סמיכה מאוד. ריח של תרנגולי-בר הורגש
היטב ולכן הוא נעמד בצורה מוזרה ביותר, כולו בקשת,
כאילו היה רוצה לשחק בזנבו הנהדר.
מיהרתי אליו ובלחש אמרתי:
"לך קדימה, אם תוכל!"

אבל אני לא התלבטתי כמו יאריק. ניגשתי בזהירות, בתנועה עדינה הורדתי את היתוש מלשונו של יאריק והסתכלתי על יאריק מהצד. הוא עמד עם זנבו מתוח ישר, ובעיניו כאילו כל החיים.

בשקט עברתי סביב השיח ועמדתי מול יאריק, כדי שהציפורים לא יצאו מהשיח, בלי שנראה, ולא יתרוממו באוויר.

עמדנו כך הרבה זמן והן שם בתוך שיח ידעו היטב שאנו עומדים משני הצדדים. צעדתי צעד אחד אל השיח ושמעתי את קולה של אם תרנגולת-בר. היא נתנה קרקור ובכך אמרה לאפרוחים שלה: "אעוף, אבדוק, ואתם שבו כאן בינתיים." והיא עפה ברעש גדול.

אילו עפה אלי, יאריק לא היה מתרגש. ואילו התרוממה מעליו הוא היה זוכר שעיקר המטרה שלנו נמצאת בתוך השיח ושזה עבירה חמורה לרוץ אחרי ציפור מתעופפת. אבל הציפור הגדולה ואפורה, דומה לתרנגולת, הסתובבה באוויר, עפה ממש מול אפו של יאריק ומשם רצה על פני האדמה, ומפתה אותו בקריאה: "רדוף אותי! אני לא יודעת לעוף!"

הן נכנסו לשיח גדול של אשוחים ואז יאריק ביצע את העמידה המיוחדת שלו. עד עכשיו הוא יכול היה לפתוח את הפה מפעם לפעם, לנשום, להוציא את לשונו הארוכה הוורודה. אך עכשיו הלסתות שלו היו הדוקות היטב ורק קצה קטן של הלשון, שלא הספיק להיכנס לפה, בלט מתחת לשפה כמו עלה קטן. על הקצה הוורוד התיישב יתוש, עקץ והתחיל למצוץ. אפשר היה לראות איך קצה אפו של יאריק רועד מכאב, אך הוא לא יכול היה למשוך את הלשון. אילו פתח את פיו, הנשמה הייתה יכולה להפחיד את הציפורים.

ואחרי עשרה צעדים נפלה בעשב, בין הפרחים הגבוהים
והיפים, כאילו ירויה.
את זאת יאריק לא יכול היה לסבול. הוא שכח כל מה

שלימדתי אותו וקפץ..
התעלול הצליח.
היא הרחיקה אותו מהשיח וצעקה אל האפרוחים:
"רוצו! תתפזרו לכל הכיוונים!"
ובעצמה התרוממה מעל היער.

תרנגולי-בר הצעירים התפזרו לכל הכיוונים וממרחק
אפשר היה אולי לשמוע קולות:
"טיפש! טיפש!"
"חזור!" קראתי לחבר המרומה שלי.
הוא התעשת ובאטיות התחיל להתקרב אלי.
אמרתי לו בקול מרחם:
"מה עשית?"
הוא נשכב על הארץ.
"נו, בוא הנה, בוא!"
והוא זחל ומלא אשמה שם את ראשו אל הברכיים שלי.
מבקש מאוד שאסלח לו.
"טוב" אמרתי והצבעתי על השיח "בוא אחריי. שב
בשקט, בלי להרעיש. עכשיו ננסה ביחד לרמות את
הקהל הזה."
עברו כעשר דקות ואז שמענו את אפרוחי התרנגול-בר
קוראים בשקט:
"פיו, פיו!"
כלומר "איפה את, אמא?"
"קווק, קווק!" היא עונה, כלומר "אני באה!"
ואז מכל הצדדים שומעים שוב:
"איפה את, אמא?"

"אני באה, אני באה!" היא עונה להם.
אפרוח אחד מצפצף קרוב מאוד אלי. אני עונה לו. הוא
רץ והנה אני רואה שממש ליד הברכיים שלי מתנענע
העשב.
הסתכלתי ליאריק בעיניים, איימתי עליו באגרופ, מהר
כיסיתי בידי את המקום בו העשב נע והוצאתי משם
אפרוח אפור, בגודל של יונה.
"תריח אותו" אמרתי ליאריק בשקט.
הוא מסובב את האף הצדה. אולי מפחד שינשוך.
"לא ידידי, לא" אני אומר לו "תריח בבקשה."
הוא מריח ונושף כמו קטר. זו משימה קשה מאוד
בשבילו.

ועכשיו אני כבר שורק בקול ויודע - האם, תרנגולת-בר
תבוא אלי מהר, תאסוף את האפרוחים ותתחיל לחפש
את האחרון החסר.
הם יחד שבעה. אני שומע איך זה אחרי זה הם באים
לאמא, משתתקים וכשכל כבר שקט אני, כאילו השמיני,
שורק:

"איפה את אמא?"
"בוא אלינו" היא עונה.
"פיו, פיו!" (לא, בואי אלי.)

והיא באה, רצה. אני רואה איך העשב מתנענע פעם
פה, פעם שם, איך הצוואר שלה מתרומם כמו צוואר
בקבוק, ואחריה מתנועעים עשבים, רצים כל צאצאיה.
כולם עומדים כשני צעדים ממני. עכשיו אני אומר
בעיניים ליאריק:

"שלא תעשה שטויות!"

ואני משחרר את האפרוח השמיני. הוא מנענע בכנפיים,
רץ אליה וגם האחרים רועשים, ואז מתרוממים באוויר.
ואנחנו מביטים איך הם מתעופפים וצוחקים מהם:
"הפעם אנחנו הצלחנו לרמות אותכם, חברים!"

